

Les botigues de sabates es barregen amb els plats de pollastre a escassos metres de la platja.

superar el mig milió d'habitants. El consum d'aigua potable, xifrat en 12.489.590 metres cúbics l'any, o el volum de residus, 62.269.120 quilograms l'any, sempre segons l'Ajuntament, són dades que reflecteixen també com és de gran la quantitat de turistes.

La política turística de Benidorm, tanmateix, en aquests moments camina cap a una direcció diferent a la duta fins ara. Els gestors volen obrir nous mercats als països de l'Est i, sobretot, tractar de recuperar el turisme familiar i jove, que ara mateix està en declivi, pels nivells de soroll de les discoteques situades a primera línia de platja. Les pressions dels hotelers a l'Ajuntament per intentar disminuir aquest aspecte ja s'han fet sentir. En principi, el municipi considerava que era viable fer compatible aquests negocis d'oci nocturn amb un descans tranquil d'un altre tipus de visitants. Però, finalment, foren els joves els que abandonaren Benidorm. Els concerts musicals amb figures de primer ordre, que per exemple no passen per València, han de ser el primer graó d'aquesta pujada. És el més recent repte d'una localitat que en realitat és un imant de turistes.

A. V. Santamaría

Una política de personalitats

La vida política de Benidorm ha estat marcada per personalitats que, amb més o menys encert, han marcat el futur del municipi.

Sense cap mena de dubte, l'alcalde més important de Benidorm, per la seua visió de futur, ha estat Pere Zaragoza, que als anys seixanta va marcar la direcció que havia de seguir l'economia d'aquest ex-menut

poble de pescadors. Al marge de fonamentar les bases de la política urbanística amb el pla general, Pere Zaragoza va posar en marxa les primeres iniciatives de promoció turística. Ell va idear el Festival de la Cançó que, no ara però sí en aquella època, va fer conèixer arreu el nom de Benidorm. A més, des de la Diputació, que també va presidir, l'emblemàtic alcalde multiplicà per 120 el pressupost de promoció turística de les comarques del sud. Ningú com ell va veure que el futur de Benidorm estava dirigit al turisme, i així ho va fer saber, fins i tot, al mateix Francisco Franco, alguns consellers del qual eren reticents a l'expansió.

L'arribada de la democràcia va canviar per complet el rumb del municipi,

així com la política turística. El 1983, els socialistes, encapçalats per Manuel Catalán Chana, van guanyar les eleccions i van centrar la seua tasca al municipi. El Govern local del PSPV-PSOE va iniciar una política de construcció d'infraestructures en una població que s'havia quedat enrere i que arrossegava un clar dèficit en la gestió de determinats serveis municipals.

Amb els socialistes, però, la promoció turística es convertí en una mostra folklòrica que acabà per passar factura al sector a principi dels anys noranta. Inicià una promoció de la localitat basada en els agermanaments amb altres localitats i en les paelles gegants. La fórmula utilitzada pels socialistes per

Eduardo Zaplana va accedir a l'alcaldia gràcies al vot d'una trànsfuga socialista. A sota, Pere Zaragoza, gran amic de Franco, i Vicent Pérez Devesa, actual primer edil.

donar a conèixer Benidorm fou molt criticada pels empresaris turístics, que no la consideraven adient per atreure nous mercats dins d'un sector que, a la darrera dels vuitanta, començava a presentar símptomes d'esgotament. Els socialistes, malgrat tot, tornaren a guanyar per majoria absoluta, la tercera seguida, en les eleccions municipals de l'any 1991... Però poc els durà, el poder.

El novembre d'aquest any la moció de censura que donà a Eduardo Zaplana l'alcaldia va donar un gir de 180 graus a la història política municipal. Una regidora elegida a les llistes socialistes va propiciar que el PP aconseguira el comandament. Tretze anys després, els ciutadans continuen pagant-ne la factura.

Maruja Sánchez, la regidora trànsfuga, treballa com a assessora de Cultura a l'Ajuntament de Benidorm. El seu home, Pedro Martínez Carrillo, ballarí de professió, és càrrec de confiança al Consorci de Bombers depenent de la Diputació, que presideix el zaplanista José Joaquín Ripoll. L'ascens de Zaplana, a més d'això, va obrir una nova

RAFA GIL / GENERALITAT VALENCIANA

etapa de col·laboració entre el sector turístic i els gestors de la ciutat. Hi estaven obligats. El nou alcalde va assumir personalment les competències de turisme.

La renúncia de Zaplana abans de les eleccions autonòmiques del 1995 obrí les portes del Govern a l'actual alcalde de la localitat, Vicent Pérez Devesa, un polític amb un carisma personal molt important i una *rara avis* al PP valen-

cià, amant de la música de Lluís Llach i de Maria del Mar Bonet, acèrrim afeccionat a la pilota valenciana i usuari habitual de la llengua autòctona —durant la seua etapa a les Corts valencianes, fou un dels pocs diputats de la dreta que intervenia sempre en valencià—. Com a primer edil, Pérez Devesa va iniciar una doble via de gestió. D'una banda, ha donat un segon impuls a les infraestructures locals, amb la cons-

trucció, per exemple, d'un nou ajuntament, de la segona gran zona esportiva del municipi, de l'estació d'autobusos o del projecte del palau cultural i de congressos. I de l'altra, ha buscat noves fórmules de promoció turística.

Però la marxa de Zaplana a Madrid i la victòria de Francesc Camps han situat Benidorm a l'epicentre de la batalla que lliuren zaplanistes i campsistes pel control del PP valencià. La localitat ha estat considerada pels partidaris del president com un feu irreductible al servei d'Eduardo Zaplana. I, en gran mesura, així ho és. Darrerament, Benidorm ha viscut en directe la polèmica entre les dues faccions del Partit Popular amb motiu de la supressió de les ajudes de la Conselleria de Turisme –en mans de la campsista Milagrosa Martínez– al Festival de la Cançó, però, sobretot, la ciutat ha estat sacsejada per la batalla oberta com a conseqüència de la intenció de l'alcalde d'atorgar al nou pavelló esportiu cobert el nom d'Eduardo Zaplana.

Sembla que Vicent Pérez Devesa pactà amb el portaveu municipal del PSPV-PSOE, Agustí Navarro, que el plenari municipal donaria suport a la proposta. A canvi, els socialistes incorporarien dos assessors més a l'Ajuntament. Però, un colp arribat el moment, els regidors de l'oposició es feren enre-re. Pérez Devesa no volia donar el nom de Zaplana el pavelló sense consens i, finalment, decidí que la instal·lació esportiva s'anomenara L'Illa de Benidorm, tot i que, a canvi, prengué represàlies contra els socialistes: els deixà sense cap dels sis assessors que tenien al consistori i els rebaixà el sou al mínim. Enmig de l'escàndol, els jutjats han condemnat la decisió de l'alcalde, que, molt possiblement, no serà el candidat popular en les eleccions municipals del 2007.

De fet, ja comencen a sonar alguns noms: els consellers Gema Amor –el pare de la qual és un regidor tradicional de la ciutat– i Gerardo Camps, tots dos de Benidorm, ja figuren a les traveses, així com el secretari autonòmic de Turisme, Macià Pérez Such, o el diputat provincial Sebastián Fernández. Potser serà la fi d'una etapa marcada per fortes personalitats polítiques.

A. V. Santamaría

1

ELISA COTINO

Benidorm, en 24 flaixos

No apareix així a cap diccionari, però Benidorm és sinònim de Turisme, Turisme en majúscules. I antònim d'indiferència, perquè provoca fidels adscripcions o severes reticències. Passar-hi sols un dia ens deixa moltes imatges per al record.

Tot i que siga el lema amb què es promoció una megaurbanització del País Valencià, la vertadera "ciutat de vacances" es troba una mica més al sud, a la Marina. És Benidorm, però per als habitants de Londres o Madrid és com Londres o Madrid..., i amb platja. Per a ells, a més, és *Benidor*. La ciutat, a causa de la seua internacionalització, ha perdut l'ema final, com també ha deixat pel camí l'apòstrof el Racó de l'Oix, la zona més occidental, ja escrit generalment *Loix*.

Britànics, madrilenys, holandesos i bascos comparteixen platja –amb una

edat mitjana prou més baixa a la vesprada que no al matí–, però difícilment s'obren al mateix restaurant. Tots ells poden trepitjar Benidorm en una o dues hores, via avió. Des de València, si voleu anar en tren, primer caldrà baixar fins a Alacant i tot seguit pujar en la línia de rodalia. Tardarem més que des de Brussel·les o Lisboa. Un exemple més de la importància que el turisme forà té en una vila que desconeix què vol dir allò de "crisi del model de sol i platja". A Benidorm, el caos seria que s'acabara l'espai per fer nous gratacels.

Víctor Maceda